

Tudi bogati jokajo

Boris Becker je bil teniška zvezda številka ena. Na višku svoje teniške kariere je dvakrat zmagal v Wimbledonu, enkrat kot najmlajši igralec. Bil je bogat in si je lahko privoščil vse materialno ugodje in razkošje, ki si ga je želel. Toda bil je nesrečen. Kljub vsem dosežkom je bilo njegovo življenje tako prazno in brez pomena, da je razmišljal o samomoru. »Nimam notranjega miru,« je govoril. Becker ni sam v tem občutku osamljenosti. Veliko uspešnih ljudi, ki so prezrli notranje življenje, se je počutilo tako. J. Oswald Sanders v svoji knjigi Srečanje z osamljenostjo pravi: »Milijonar je običajno osamljen in komedijant je pogosto bolj nesrečen kot njegovo občinstvo.« Jacka Higginsa, ki je avtor tako uspešnih romanov, kot je Spust orla, so vprašali, kaj bi moral vedeti, ko je bil še deček. Odgovoril je: »To, da ko prideš na vrh, tam ni ničesar.«

Kdo bi to vedel bolje kot Zahej v današnjem evangeliju? Kot vodja pobiralcev davkov mesta Jeriho je bil Zahej po takratnih standardih osupljivo bogat. Višji cestnar ni bil delavec z nespremenljivo plačo. Bil je osamljen lastnik celotnega trgovskega prostora. Rimska uprava je obdavčila mesto za tak znesek denarja, ki ga je pričakovala od mesta v enem letu. Višji cestnar je to vsoto plačeval rimskim oblastem in je zato imel odprto pravico nalagati in zbirati davke od prebivalcev mesta. Sam je določil, koliko bo kdo plačal. Sam je izbral dacarje, ki so hodili naokrog in pobirati davke. Kolikor denarja več od zneska, ki so ga morali plačati Rimljanom, so pobrali, je bil njegov dobiček. Ker je višji cestnar veliko zaslužil, so ga v mestu sovražili in to ne samo zato, ker je pobiral preveč davkov, ampak tudi zato, ker je pomagal poganskim Rimljanom izkoriščati svoje ljudi. Zato je veljal za javnega grešnika, izdajalca in nekoga, ki je bil nečist pred Bogom. Čeprav je živel gmotno dobro, si lahko mislimo, da je višji cestnar živel osamljeno življenje, oddaljeno od svojih ljudi in od Boga.

Zaheja je navduševal ta Jezus, ki je užival naklonjenost in vdanost od ljudi. Kaj je bila njegova skrivnost? To je želel izvedeti. Toda, kako naj se bogat mož njegovega kova pojavi v množici

z istimi ljudmi, ki jih je leto za letom molzel, da bi nakopičil svoje bogastvo? Pomislil je, kako bi videl Jezusa, ne da bi ga kdo opazil. Splezal bo na drevo in se skrnil. To je bilo zanj nekaj ponižujočega. Samo dečki in sužnji so namreč plezali na drevo. Verjetno ga je nekdo v množici prvi opazil. Si lahko predstavljamo sramoto in zadrego, ki jo je čutil, ko so ga zasačili na drevesu? Toda posmeh je prenehal, ko je Jezus pogledal v Zaheja na drevesu in rekel: »»Zahéj, hitro splezaj dol, danes moram namreč ostati v tvoji hiši.« (Lk 19,5) Skočil je z drevesa z velikim nasmehom na obrazu, množica pa mu je naredila pot, ko je stopil proti Jezusu, da bi mu pokazal v svojo hišo.

Na večerji Jezus ni pridigal, da se mora spreobrniti, če ne bo šel v pekel. Toda njegova neobtoževalno in brezpogojno sprejemanje grešnega Zaheja mu je še bolj zgovorno spregovorilo na srce kot kakršnakoli pridiga. Zahej je vstal in vpričo vseh rekel »Gospod, glej, polovico svojega premoženja dam ubogim, in če sem koga v čem prevaral, mu povrnem četverno.« (v. 8). S tem, da je dal pol svojega bogastva revnim in drugo polovico porabil za to, da je četverno povrnil vsem tistim, ki jih je prevaral, Zahejevega bogastva ni bilo več. Kdo še potrebuje denar, če je našel osmišljeno življenje?

Veliko mož in žena Zahejev se skriva na drevesih, mimo katerih gremo vsak dan. Jezus nas vabi, da bi pogledali gor in jih povabili na obed. Narediti moramo prvi korak, da bi jih dosegli, ker so mnoge tako prestrašili verski gorečnejši, da so se vdali v usodo. Ko jih povabimo z brezpogojno in neobtoževalno ljubeznijo, da bi z nami obedovali, bomo presenečeni, da širimo dobro vest Božje ljubezni, ki se dotakne njihovega srca bolj, kot to lahko naredi kakršnokoli pridiganje.

<http://celebrationpublications.org>

prevedel: Bogdan Rus OFM